

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΟΡΝΥ

Όταν ήρθε η σειρά του να διηγηθῆ κι' αὐτὸς μιὰ ἱστορία, ὁ ζωγράφος ἄρχισε μ' αὐτὰ τὰ λόγια :

— Θὰ εἶδατε αὐτὲς τίς ἡμέρες στὶς ἐφημερίδες γιὰ κείνο τὸ δυστυχισμένο σύζυγο ποὺ σκότωσε τὴ γυναῖκά του, ποὺ τὴν ἐβαρύνιζε μιὰ ἀρρώστια ποὺ δὲν μπορούσε νὰ γιαιρευθῆ. Ἀποφάσεις ὁ δυστυχὴς νὰ τὴ σκοτώσῃ μὲ τὴ χεῖρα του γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριο ποὺ μὲρα νύχτα ὑπέφερε. Πῶς τὸ κρίνετε αὐτό; Τὸ θεωρεῖτε ἐγγλένια ἢ ἀγαθοεργία; Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔχουν δοθεῖ πολλὲς γνώμες. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ θεωρῶ ἐγκλημα. Ὅτι κι' ἂν εἶνε ὁμοῦ, ἔχω κι' ἐγὼ κάνει ἕνα παρόμοιο, καὶ σὰς λέω εὐλικρινῶς, ὅτι δὲ μετάνιωσα ποὺ τὸ ἔκανα. Μπορῶ μάλιστα νὰ σὰς πῶ ὅτι θὰ ἦμουν ἔτοιμος νὰ τὸ ξανακάνω πάλι, ἂν μοῦ τύχαινε πάλι τέτοια περὶστασις.

Ἄκουστε λοιπὸν τὴν τραγικὴ ἱστορία τοῦ ζωγράφου Κορνύ. Ἐἶνε παλιὰ ἱστορία· πᾶν τώρα παραπάνω ἀπὸ τριάντα χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ συνέβη.

Ὅσο περνᾶει ὁ καιρὸς γίνονται ὀλοένα καὶ πεῖο σπάνιοι, αὐτοὶ ποὺχοινε τόσο μεγάλη ἡλικία γιὰ νὰ θυμούνται τὴν αὐτοκτονία τοῦ ζωγράφου Ἐντεμ Κορνύ, ποὺ ἔκανε κρότο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Τὸν βόηκανε κρεμασμένον ἀπὸ τὸ σίδερο τοῦ κρεβατιοῦ του, μέσα στὸ ἀτελιέ του, ποὺ τὴν ἔγκαταστήσει στὴν ὁδὸν Φλερύς; Ὁ Ἐντεμ Κορνύ ἦτανε πρῶτα μαθητὴς τοῦ διασημοῦ καλλιτέχοντος Ζερὸμ, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ καὶ ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς καλλιτέχνη, καὶ ποὺ πολλὲς προόδους ἀπ' αὐτὸν περιέμενε.

Νομίζω πῶς τὸν θυμᾶμαι ἀκόμα τὸ δάσκαλό μου τὸ Ζερὸμ νὰ μὰς λέῃ μὲ τὴν παρθένη φωνή του, τὴ βαθεῖα καὶ σὰν μακροννή: — Ὁ μικρὸς Κορνύ ἔξερει καὶ σχεδιάζει... Κι' ὅταν ἔξερει κανεὶς καὶ σχεδιάζει, τὰλλα εἰν' εὐκόλα κι' ἔρχονται μόνον τους. Κάτι θὰ γίνῃ μιὰ μέρα ὁ μικρὸς μου Κορνύ.

Ὁ Ἐντεμ Κορνύ παντρεύτηκε νέος, εἰκοσιπέντε χρονῶν παλληκάρι. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δασκάλου του, ποὺ πρόκει νὰ ξένητε ὅτι ἦτανε πολὺ καλὸς ἀνθρώπος, ὁ νεαρὸς Κορνύ εὗρισκε πάντα δουλειά, καὶ περνοῦσε καλά. Συνήθως ἔκανε διακομιχῆς αἰθουσῶν στὰ μεγάλα ξενοδοχία καὶ σταῖλα κέντρα, καὶ εἰκονογραφίαις ἐφημερίδων, περιοδικῶν καὶ βιβλίων. Καὶ πάντα ἡ χαρὰ βασιλεύε στὸ μικρὸ ἀτελιέ τῆς ὁδοῦ Φλερύς...

Σ' ἕνα χρόνον μετὰ τὸ γάμο του ὁ Κορνύ κατόρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ κι' ἕνα ἄλλο ὄνειρό του. Μπόρεσε νὰ φέρῃ τὴ μητέρα του στὸ σπίτι του, καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ καλὰ καὶ ἡσυχά γηρατειά. Πῆγε λοιπὸν στὴ Βοστανή, τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔφερε στὸ Παρίσι.

Ὅσο γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ Κορνύ, τὴν Κοραλίνα, ποὺ ὁ ζωγράφος τὴν ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ, δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ καὶ πολλὰ πράγματα. Σὰς λέω μόνον ὅτι τοῦ χρησίμευε ὡς μοντέλλο καὶ τὸν διευκόλυνε ἔτσι πολὺ στὶς σχεδιάσεις καὶ στὶς συνθέσεις του. Ἐἶχε ὠρατὸ σῶμα καὶ ὀμορφο πρόσωπο, καὶ πάντα αὐτὴ ἐπότραιε στὸν ἀντρα τῆς.

Κι' ὁ ἀγαπητὸς μας συνάδελφος Ζουῖς ἔτσι τὴν ἡσυχά ζωὴ τοῦ ζωγράφου, μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ μητέρα του.

Ἀλλὰ ἡ εὐχάριστη αὐτὴ ζωὴ δὲν διήρκεσε πολὺ. Ἐνα βράδυ ποὺ ὁ Κορνύ γυρῆζε ἀπὸ κάλεια ἐκδρομὴ ποὺχαμε διοργανώσει ἐμεῖς οἱ ζωγράφοι, εἶχαμε πάει θυμᾶμαι νὰ εορτάσουμε τὰ γενέθλια τοῦ καλοῦ μας Ζερὸμ στὸ ὠρατὸ κτήμα ποὺ εἶχε στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα τὸν ἑπιασὸ ἕνας πονοκέφαλος τόσο δυνατὸς ποὺ ἀναγκαστήκαμε, ἐγὼ κι' ἕνας ἄλλος φίλος μου, νὰ τὸν πάμε σπίτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν εἶχε τίποτα. Τούχε περάσει ὁ πονοκέφαλος, καὶ τὸν εὐρήκα στὸ σχεδιαστήριό του, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα καὶ τὸ κραγιὸν στὸ χέρι.

— Μὰς τρώμαξες ἔχτες, τοῦ εἶπα. Τί εἶχες πάθει;

— Ὅχι! ἐγὼ δὲν ἔξερν, μοῦ εἶπε γελῶντας. Ὁ πόνος αὐτὸς ποὺ αἰσθάνθηκα ἄξαφνα στὸ κεφάλι μου μὲ παρέλυσε τελείως. Δὲν ἔβλεπα τί γίνονταν γύρω μου. Μοῦ φάνηκε ὡς νὰ εἶχε πέσει ἀπὸ ψηλὰ ἐν' ἀγκωνάρι στὸ κεφάλι μου καὶ νὰ μοῦ τῶχε σπάσει...

Ὁ Κορνύ γελούσε, ἀλλὰ δὲ μοῦ διέφυγε ἡ ἀλλόκοτη ὄψη ποὺ παρουσίαζε τὸ βλέμμα του... Κάτι τὸ παραξένο ὑπῆρχε στὴ ματιὰ του...

Ὁχιτὸ μέρες ἀργότερα, μιὰ νέα κρίσις τὸν ἔπιασε, μέσα στὸ ἐργαστήριό του αὐτὴ τὴ φορὰ, κρίσις ὁμοῦ πολὺ σοβαρῶτερη καὶ δυνατωτέρη ποὺ διήρκεσε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν πρώτην...

Ἡ κρίσις αὐτὴ τὸν κράτησε στὸ κρεβάτι ἀρκετὲς ἡμέρες.

— Δὲ μὲ νοιάζει τόσο γιὰ τίποτ' ἄλλο, μοῦλεγε, ὅσο ποὺ δὲν μπορῶ πιά νὰ ἐργασθῶ. Μία-μῖα, χάνω ὅλες μου τίς παραγγελίες.

Καὶ εἶχε δίκιο ὁ φτωχὸς ὁ Κορνύ. Περιοσία δὲν εἶχε, προκίκα δὲν εἶχε πάρει, κι' ἂν δὲν μπορούσε νὰ δουλέψῃ, ἡ θέσις τους θά-

τανε δύσκολη πολὺ.

Ἄλλοίμονο! Τὸ κακὸ ποὺ τὸν εἶχε βρῆ δὲν μπορούσε ὄχι μόνον νὰ γιαιρευθῆ, ἀλλὰ αὐτε καὶ νὰ μετριάσῃ καθόλου. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν εἶχε προοδεύσει καὶ τόσο ἡ θεραπευτικὴ ἐπιστήμη.

Ὁ φτωχὸς Ἐντεμ Κορνύ εἶχε καταντήσῃ ἔρειπιο! Σερνότανε μὲ κόπο στὸ ἀτελιέ ἐκεῖνο ποὺ ἄλλοτε τὸ στολίζαν ἀνθή καὶ ποὺ ἀνηχοῦσε ὄλο χαρὰ καὶ γέλοιο. Εἶχε βαρεθεῖ τὴ ζωὴ του, γιὰ τὴ ζωὴ εἶχε καταντήσῃ πιά γι' αὐτὸν ἕνα διαρκὲς βασανιστήριον. Τὰ μόνα λόγια ποὺλεγε ἦτανε τὰ ἐξῆς: «Σκοτώστε με νὰ τελειώσουνε τὰ βάσανά μου!»

Ὁ γιαιτρός ποὺ τοῦ ἔστειλε γιὰ νὰ τὸν κυττάξῃ ὁ προστάτης τοῦ Ζερὸμ ἦτανε μιὰ ἀπὸ τίς κορυφῆς τῆς λατρικῆς ἐπιστήμης τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺῆριξε στὸν ἄρρωστο, εἶδε ὅτι εἶχε νὰ κάνει μὲ μιὰ ἐξαιρετικῶς βραεῖα μορφή τῆς χρονίας νευρασθενείας, ποὺ εἶνε ἀρρώστια φοβερὴ ὅσο κι' ἀβεβαιοπεντη. Τὸ μόνο ποὺ σκέφτηκε λοιπὸν ἦτανε τὸ πῶς νὰ τοῦ μετριάσῃ ἂν ἦτανε δυνατόν τούς φοβεροὺς πόνους. Μεταχειρίστηκε ὄλο τὰ θεραπευτικὰ μέσα ποὺ διέθετε αὐτὸ ἡ ἐπιστήμη του. Ἐλάχιστα ὁμοῦς αὐτὰ ἐπέδρασαν στὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασι τοῦ δυστυχισμένου Κορνύ.

— Κάνουμε ὅτι μπορούμε γι' αὐτὸν, εἰήλωσε ὁ γιαιτρός. Ἄλλο τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ! τὰλλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ φύση!

***

Ἐνα βράδυ, ὁ Κορνύ φάνηκε κάπως ἡσυχώτερος, σχεδὸν εὐδιάθετος. Ἡ γυναῖκα του, σύμφωνα μὲ τὴν παράκλησί του, κατακορμαμένη ἀπ' τίς περιποιήσεις ποὺ τοῦκανε, πῆγε καὶ ἐξαπλόθηκε ὀ' ἕνα ντιβάνι, μέσα στὸ ἰδιαιτερο ἀτελιέ τοῦ ἀντρας τῆς.

Ἡ μητέρα του ἔμενε μόνη, μὲ τὸ γυῖο τῆς. Κάθισε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ τοῦ ἀρρώστου ποὺ εἶχε τώρα ἡσυχάσει, καὶ καθῶς καθόταν ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀποκοιμήθηκε.

Ἄξαφνα—ὄνειρο ἔβλεπε;—τῆς φάνηκε πῶς εἶδε τὸ γυῖο τῆς νὰ σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεβάτι του, νὰ πηγαίνῃ ὡ; τὸ τραπέζι, ν' ἀρπάξῃ στὸ δεξιὸ χέρι ἕνα διαβήτη, καὶ νὰ χτυπᾷ δυνατὰ μ' αὐτὸν τὸ στήθος του. Δὲν ἔβλεπε ὄνειρο! Ἄνοιξε καλὰ τὰ μισάνοιχτά της μάτια καὶ τὸν εἶδε νὰ πέφτῃ! Ὁχι, δὲν ἦταν ὄνειρο! Ὁ δυστυχὴς ζωγράφος εἶχε ἀποπειραθεῖ νὰ αυτοκτονήσῃ...

Ἡ δυστυχὴ μητέρα σηκώθηκε, τίναξε ψηλὰ τὰ χεῖρα τῆς μ' ἀπελπισία μεγάλη, κι' ἔπιασε κι' αὐτὴ χωρὶς νὰ προσφῆρῃ λέξῃ ἀπάνω στὸ γυῖο τῆς. Δὲν ἦτανε τώρα ἐξαπλωμένος χῆμο καὶ ἔπιασε στὸ αἷμα του. Δὲν μπόρεσε ἡ δυστυχισμένη γριά Κορνύ ν' ἀντισταθῆ στὴ μεγάλη αὐτὴ συγκίνησι! Ἡ ταραχὴ τὴν ἔκανε νὰ πᾶθῃ ἀπὸ συγκοπή

τῆς καρδιάς.

Στὸ ἄκουμα τοῦ διπλοῦ κρότιν, τῆς διπλῆς πτώσεως τῶν δύο σωμάτων στὸ πάτωμα τῆς διπλανῆς κάμαρας, ἡ Κοραλίνα, ποὺ κοιμῶτανε καθῶς εἶπαμε στὸ ντιβάνι, ξύπνησε. Ἀνήσυχη, ἔτρεξε μέσα νὰ δῆ τί εἶχε συμβεῖ.

Ἡ ψυχὴ τῆς δὲν μπόρεσε στὴ συγκίνησι αὐτὴ ν' ἀνθέξῃ. Ἐφυγε, ξεσκούφωτη, ὅπως ἦτανε, μὲ τίς παντόφλες, κι' ἔπῃρε τούς δρόμους. Ἄρχιζε νὰ τρέχῃ τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ καὶ στόμορφο προσωπικά τῆς εἶχε φανεῖ τὸ ἐξωφρενικὸ γέλοιο τῶν Ἐρινύων: εἶχε τερλαθεῖ.

***

Ὁ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ ὅπου ἔμενε ὁ Κορνύ ἤξερε ὅτι τὸ βράδυ πηγαίναμε σ' ἕνα μικρὸ καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Βαβὲν καὶ παίζαμε μπιλιάρδο ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Ἄμα λοιπὸν συνέβη τὸ τριπλὸ αὐτὸ δυστύχημα ἔτρεξε νὰ μὰς βρῆ. Χωρὶς καλὰ—καλὰ νὰ καταλάβουμε τί μὰς ἔλεγε ὁ θυρωρὸς, φύγαμε καὶ τρυβήσαμε τρέχοντας, ἐγὼ καὶ ὁ γλύπτης φίλος μου Νωντέ, γιὰ τὴν ὁδο Φλερύς.

Ὅταν φτάσαμε στὸ ἀτελιέ, εἶδαμε τὰ δύο σώματα, τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς μάννας, πεσμένα τῶνα πάνω σταῖλο. Ὁ Νωντέ, ποὺ ἦτανε πολὺ χειροδύναμος, πῆρε τὴ γριά Κορνύ γιὰ νὰ τὴν πᾶθῃ στὸ ἀτελιέ, ἐνῶ ἐγὼ σήκασα τὸν Κορνύ, γεμάτον αἷματα, γιὰ νὰ τὸν βάλω στὸ κρεβάτι του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πῶς μὲ βοηθοῦσε κι' αὐτὸς νὰ τὸν σηκώσω, νὰ δὲν εἶχα ἀδικοῦ Ζουῖς ἀκόμα! καὶ μὲ τὸν ἄκουμπησα στὸ κρεβάτι, ἄκουσα μιὰ φωνὴ ἀδύνατη, νὰ μοῦ λέῃ παρακλητικὰ καὶ παραπονιάρικα:

«Ἀποτέλεισέ με».

Ὁ φίλος μου Ζουῖς ἀκόμα τὸ πρόβλημα μοῦ εἶχε τεθεῖ: κι' ἐγὼ

Ἀνήσυχη ἔτρεξε νὰ δεῖ τί συμβαίναε.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΔΙΚΩΝ

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΘΑΝΑΤΟΠΟΙΝΙΤΗΣ

‘Η περιεργότερη ιστορία καταδίκου.— Ζητείται λαιμητόμος και δήμιος.— ‘Η απελπισία ενός ηγεμόνος.— ‘Όπου ο καταδίκος γίνεται... τρώφιμος τών ‘Ανακτόρων ! Πώς έλύθη τó ζήτημα.

‘Ο τίτλος άς μην παραξενών κανένα. Μάλιστα, ύπήρξε κάποτε ένας άνθρας πος, ο οποίος άν και έφερε εις βάρος του θανατικήν καταδίκην, εστάθη τόσο τυχερός ώστε ακριβώς τούτου να τού γίνη πηγή ευτυχίας. Τό παράδοξον γεγνός συνέβη εις την μικροσκοπικήν χώρα τού Μονακό κατά τά έτη της ηγεμονίας τού άγαθού άρχοντος ‘Αλβέρτου. Μιά μέρα, τριμερής είδησις κατετάριξε τούς κατοίκους τού ειρηνικού βασιλείου, έγκλημα πρωτοφανές εις τά χρονικά αύτου. ‘Ενας Μοντεγόσκος εις στιγμήν παραφορής έοκώτωσε τή γυναίκα του και έπειτα γιά ν’ άποκρύψη τó έγκλημά του, τήν έκασφε. Κοινή, μεγίστη, δρόμυμος συγκίνησις κατέλαβη τόν ευγενή λαόν της ηγεμονίας και όλοι οι Μοντεγόσκοι έζήτησαν τήν καταδίκην τού δολοφόνου. Αί γυναίκες μάλιστα άπαιτούσαν τήν κεφαλήν του επί πινάκι.

Χωρίς άναβολήν συνεκλήθη τó άνώτατον δικαστήριον και έπειτα άπό μακράν δίκην, ο δολοφόνος ‘Ερρίκος Μοντεγόσκος καταδικάσθη εις τήν εσχάτην τών ποινών. ‘Ο ηγεμών ‘Αλβέρτος έπέκρωσε τήν άπόφασιν τού δικαστηρίου και ύπέγραψε τó πρós εκτέλεσιν αύτου ηγεμονικόν διάταγμα. ‘Όλα λοιπόν ειχαν γίνει τακτικά και δέν έμενε πειά παρά ή κατατόμισις τού καταδίκου. Θά ήτο ή πρώτη θανατική εκτέλεσις έν Μονακό.

Τότε παρουσιάσθη μιá δυσκολία τήν όποιαν κανείς δέν ειχε σκεφθεί. ‘Η ηγεμονία δέν ειχε λαιμητόμον ούτε και δήμιον.

Τί νά γίνει λοιπόν ; Τή πρότασις τού ‘Υπουργού τών ‘Εξωτερικών, ο ηγεμών άρχισε διαπραγματεύσεσι μετá της Γαλλικής Κυβερνήσεως, όπως επιτραπή ο δανεισμός της λαιμητόμου και τού δήμιου εις τó κράτος του. ‘Ο ‘Κύριος τών Παρισίων’ θά έπήγαινε γιά λίγες μέρες εις τó Μονακό, θά έκοβε τó κεφάλι τού Ποαντού και θά ξαναγύριζε τó Παρίσι. Και τó Μονακό θά ήτι κισποχρηωμένον στήν αλλία γιά τή φιλική εκδούλευσι.

Τό Γαλλικόν ‘Υπουργικόν Συμβούλιον συνεζήτησε τήν αίτησιν τού φίλου ηγεμόνος. Τέλος άπάντησαν ότι δέχονται, έσωκλειστών όμως τού έστελταν και τόν λογαριασμόν τών έξόδων της μεταφορής της καρματιώλας και τού δήμιου. Τό όλικόν ποσόν άνήρχετο εις 16 χιλιάδες φράγκα. ‘Ο ηγεμών έσκέφθη ότι ο λογαριασμός ήτο βαρύς. Δεκαέτην χιλιάδες Γαλλικά φράγκα γιά τó λαιμό ενός άρχεϊου. ‘Α, μπά, δέν άξιζε τόν κόπο.

‘Απύθουε τότε τήν ίδια αίτησι στήν ‘Ιταλική Κυβέρνησι, έλπίζων νά επιτύχη μικροτέρα τιμή. Τήν εποχή εκείνη έγίνοντο άκομην θανατικά εκτελέσεις στήν ‘Ιταλία. ‘Η ‘Ιταλική Κυβέρνησις έζήτησε 30 000 λιρέτες.

Τριάντα χιλιάδες λιρέτες ! Γιά νά πληρωθούν έπρεπε νά επιβληθί νέος φόρος, 5 λιρετιών κατά κεφαλήν επί τών κατοίκων της ηγεμονίας. Μιά τέτοια άπόφασις θά ήτο άρκετή νά φέρη επανάστασιν εις τó Κρατίδιον.

‘Εσκέφθησαν νά άποκόψουν τήν κεφαλήν τού καταδίκου μεταχειριζόμενοι ένα στρατιώτη και τó σπαθί του. ‘Αλλ’ ο ‘Υπουργός τών Στρατιωτικών έρωτηθείς άπάντησε ότι οι άνδρες του δέν θά είχαν ίσως τήν άπικουμένην ευχέρεια τίν τέτοιου είδους γυμνάσιου, προσθέσας ‘τι άπαιτείται μεγάλη πρακτική στέ χειρισμό της σπάθης γιά νά κοπή τó κεφάλι.

Και πάλι λοιπόν αναγκάσθη ο πρίγκηψ νά συγκαλέσθ τó ‘Ανώτατο Δικαστήριον γιά νά συζητήσθ μαζί του τά κατάλληλα μέτρα.

Μακράι συνεδριάσεις έλαβαν χώραν, σκέψεις πολλάί άντεπλάγησαν, προτάσεις επί προτάσεων υπεβλήθησαν, αλλά δέν θά κατέληγαν εις κανένα πρακτικό άποτέλεσμα χωρίς τόν Πρόεδ-

τό έλυσα σύμφωνα μ’ εκείνο πού μου έλεγε ή συνείδησή μου κι άν είν’ έγκλημα αύτό πούδκανα, εμ’ έτοιμος ν’ άπολογηθώ σ’ όποιον ήθελε νά μου ζητήσθ τó λόγο... ‘Η έφημερίδες γράψανε, τήν εποχή εκείνη, ότι ο αστυνομός ειχε βρή τó ζωγράφο ‘Εντερ Κορνύ κρημασμένο άπό τó σίδερο τού κρεβατιού του, κι ότι ο λατροδικαστής έδήλωσε ότι έτσι ο αύτόχειρ συναντηλώσασε τήν αυτοκτονία του, πού ο διαβήτης τήν ειχε αφίσει άτελή.

Και είν’ άλήθεια αύτό, όπως είν’ άληθινή όλη αύτή ή ιστορία πού σάς διηγήθηκα.

‘Εκείνος όμως πού έδωσε τó σχοινί στό σίδερο τού κρεβατιού και πέρασε έπειτα τή θηλειά στό λαιμό τού δυστυχισμένου του φίλου, πού τόν ειχε αφίσει έρείπιμο σαστό ή γενρασθένεια, πού ειχε χάσει τόσο τραγικά τή μητέρα του και τή γυναίκα του, πού δέν τού μινε πειά κανένα τόν κόσμον, και πού δέν ειχε καμιά έλπίδα θερασείας, αύτός, φίλοι μου, εινε μπροστά σας τή στιγμή αύτή και περιμένει νά τόν κρίνετε...

Μετφρ. Γ. Σταθ.

δρον, ο όποιος, λαβών ύπ’ όφιν τας μεγάλας δυσχερείας της εκτελέσεως της άποφάσεως, έπρότεινε νά μετατραπή ή ποιή εις ισόβια δεσμά.

‘Η πρότασις έγινε παμπηφεί δεκτή. ‘Αλλά φυλακή δέν ύπήρχε. ‘Αναγκάσθησαν λοιπόν νά σκηματίσουν μιá φυλακή εκ τών ενόντων. ‘Ενοίκισαν λοιπόν ένα σπιτάκι, διώρισαν δεσμοφύλακα και τού παρέδωσαν τόν κατάδικο.

***

‘Επί έξη μίνες τά πάντα έπήγαιναν καλά ‘Ο καταδίκος έκοιμότανε όλη τήν ημέρα έπάνω στό άχρηνίο στρώμα του, ο δεσμοφύλαξ έκανε τó ίδιο σέ μιá καρέκλα, πίσω άπό τήν πόρτα.

‘Αλλ’ ο ηγεμών ήτο οικονομός και επιθεωρούσε τακτικά τούς λογαριασμούς τών έξόδων τού κράτους του. ‘Η μισθοδοσία και ή διατροφή φύλακος και φυλακισμένου έπροξένησαν κενά εις τόν προσιον μιá φυλακή εκ τών ενόντων. ‘Ενοίκισαν λοιπόν ένα σπιτάκι, διώρισαν δεσμοφύλακα και τού παρέδωσαν τόν κατάδικο.

Τοιοτοτρόπως ο κατáδικος, μένων άφύλακτος, θά έδραπευε και τó ζήτημα θά έλύετο πρós ευχάριστινον δλών.

‘Απελύθη λοιπόν ο δεσμοφύλαξ και ένας παραμυθιστής τών άνακτόρων άπεφασίσθη νά φέρη στό φυλακισμένο κάθε μέρα τήν τροφή του ! Αύτός όμως, παρά πύσαν προσδοκίαν, δέν έκανε καμιά άπόπειρα δραπετεύσεως.

***

Μιά μέρα, επειδή φαίνεται έξέχασιν νά τού φέρουν τó πρόγευμά του, έπηρε ο ίδιος ήνοχη στά ‘Ανάκτορα νά τó ζητήσθ. ‘Από τότε γιά ν’ άπαλλάξθ τó μάγειρο άπό τόν κόπο, έπήγαινε τακτικά, στις ώρες τού γεύματος, σία ηγεμονικά μαγειρεία και έτρωγε μαζί με τούς ύπηρέτες, με τούς όποιους έγινε φίλος.

Μετά τó πρόγευμα έβγαίνε ο καταδίκος μέχρι τού Μόντε — Κάρλο. Καμιά φορά έμπαινε και στή Ατση γιά νά ποντάσθ στή ρουλέττα κανένα πεντόφραγκο. ‘Αν εκένυριζε δειπνούσε καλά σέ κανένα άριστοκρατικό εστιατόριον, κατόπιν έγυριζε στή φυλακή του εκλειδώνε με προσοχή τήν πόρτα και έβραζε τó στήρι. ‘Ούτε μιá φορά δέν εκοιμήθη άλλού. Τίμιος φυλακισμένος, υπάκουος εις τούς νόμους, τού Κράτους του ‘πως ο ‘Σωκράτης !

‘Η κατάστασις έγίνετο πολύ δύσκολη, όχι γιά τó φυλακισμένο βέβαια, αλλά γιά τήν άξιοπρέπεια τήν ηγεμονίας. Νέα λοιπόν και πάλιν σύγκλησις τού ‘Ανωτάτου Δικαστηρίου, νέαι συσκέψεις, νέαι προτάσεις. Τώρα άπεφασίσθη νά έξορισθί ο έγκληματίας.

‘Αμα τού εκοινοποιήσαν τήν άπόφασιν αύτή άπάντησε : ‘Κύριέ μου, μου φαίνεσθε άστεϊσι, γιά νά μην πώ τίποτε άλλο... Τι θ’ άπογείνω λοιπόν έγώ ; Δέν έχω κανένα πόρο ζωής, δέν έχω οικογένεια. Τι θέλετε νά κάμω ; Με καταδικιάσατε εις θάνατον και δέν με εκαρατομήσατε. Δέν διετύπωσα κανένα παράπονον. Με καταδικιάσατε ύστερα εις ισόβια δεσμά και με παραδόσατε στά χέρια ενός φύλακα. Χωρίς νά με ρωτήσατε, έπαύσατε τόν φύλακά μου. Και πάλι κανένα παράπονον. Σήμερα θέλετε νά με διώξετε, και άπό τήν πατρίδα μου. ‘Α, νά όχι ! Είμαι κατáδικός σας, εκδικάσθηκα, καταδικάσθηκα, εκτελώ πιστιώς τήν ποιή μου. Μένω !

Τό ‘Ανώτατον Δικαστήριον έταράχθη. ‘Ο ηγεμών έξωργισθη τρομακτικά και διέταξε τούς άρμοδίους νά βρουν άντι πόσης θυσίας μίαν λύσιν.

‘Εξανάρχισαν αι συζητήσεις. ‘Απεφασίσθη νά... προσέρθουν στόν κατάδικο ισόβιον σύνταξιν 600 φράγκων έπείσως γιά νά εγκαταλείψθ τó έδαφος τού Μονακό και νά ζήσθ στό έξωτερικό.

‘Ο Ποαντού έδέχθη. ‘Ενοίκισσε λοιπόν ένα μικρό κτήμα πέντε λεπτά της ώρας μακριά άπό τά σό’ορα της ηγεμονίας, καλλιεργεί τó λαχανόκκπό του και ζή εδύτης !

ΛΙΑΝ ΠΡΟΞΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Τό νέον αισθηματικόν μυθιστόρημα
Τού κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
«Πιστὴ στὸν Ἔρωτα»
άπό τά καλλίτερα έργα τού συγγραφέως, τά όποία θά σάς συναρπάσθ.

